

РЕШЕНИЕ

№ 1130

гр. Варна, 23.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния
състав:

Председател: Юлия Р. Бажлекова

Членове: Невин Р. Шакирова
мл.с. Александър В. Цветков

при участието на секретаря Елка Н. Иванова
като разгледа докладваното от Невин Р. Шакирова Въззивно гражданско
дело № 20223100501666 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Глава XX от ГПК.

Образувано е по повод въззивна жалба на В. Л. Л. – П. и И. Л. Л. срещу Решение № 64 от 13.04.2022г. по гр.д. № 302/2021г. по описа на ПРС, III-ти състав, с което **на основание чл. 124, ал. 1 от ГПК** по предявения от Приморска Популярна Бизнес – Кооперативна Организация, ЕИК 000093271, представлявана от Е. Д. отрицателен установителен иск, е прието за установено в отношенията между страните, че въззивниците **не са собственици на ½ ид.ч.** от недвижим имот, находящ се в с. Равна, община Провадия, област Варна, представляващо дворно място, включено **в парцел V-201 в кв. 26** по плана на селото, цялото с площ от 3700 кв.м. и при граници: от две страни улици и поземлени имоти VI-202 и IV-200.

Въззивната жалба е основана на оплаквания за неправилност на решението, като постановено при съществено нарушение на материалния закон, както и на процесуални правила и необоснованост. Оплакванията са обосновани с доводи, че в отговора на исковата молба въззивниците – ответници въвели възражение за изтекла в тяхна полза придобивна давност при владение от 28.08.2006г. до настоящия момент. Същевременно не е установено от момента на влизане в сила на постановлението за възлагане в полза на ищеца, същият да е бил въведен във владение на имота и реално да е упражнявал владение върху имота. След приключване на публичната продажна родителите на Ж. Ж. и Ж. Л. продължили да владеят имота и да осъществяват дейността на изградената в имота мелница самостоятелно, а след

прекратяване дейността на мелницата, същите продължили да владеят имота, чрез дядо им /баща на Ж. Ж./, който го поддържал чрез окосяване на сеното и отглеждане на крави. Впоследствие ползването на имота предоставили на леля им Б. Ж.. Като собственик на животновъден обект тя, заедно с членовете на семейството ѝ, ползвали и ползват имота за пасище на животните, които отглеждат. Имота никога не е бил ограден с ограда по границите му – нито преди ПП, нито след провеждането ѝ. Граничи с имоти – общинска собственост – пасища, които също са предоставени за ползване на Б. Ж.. Всички тези имоти, включващи и процесния са оградени с електропастир. Въззивниците поддържат непрекъснат контакт с ползвателите на имота и при всяко идване в с. Равна посещават имота. На 29.08.2006г. майка им Ж. Т. дарила на двете собствената си $\frac{1}{2}$ ид.ч. от дворното място, тъй като към този момент сградите се самосрутили. От този момент двете владеят имота непрекъснато, явно и спокойно. През м. ноември 2006г. И. Л. подала жалба в РПУ – Провадия за установено посегателство върху имота. След извършената проверка и предприети действия, посегателството било преустановено. След този момент никой не е предявявал претенции спрямо имота. Ето защо е неправилен изводът на ПРС, че в тяхна полза не е изтекъл предвидения в закона срок за придобиване на имота по давност. В решението си съдът не е изложил мотиви защо не кредитира показанията на свидетелите Г. и Н.; защо игнорира началната дата на установяване на владение – 28.08.2006г., когато въззивниците са декларирали имота като собствен, записали са го в разписния лист към плана на селото, предоставили са го за ползване като пасище на Б. Ж., както и че владението им продължава и до настоящия момент; не са обсъдени също писмените доказателства установяващи декларирането на имота и плащането на задълженията по партидата на имота от 2001-2021г. Всички тези обстоятелства недвусмислено установяват владение чрез трето лице – държател и намерение за своеене, което упражнено в периода от 2006г. до предявяване на исковата молба през 2021г. е породило ефекта на давността. Изискването за противопоставяне на владението е приложимо единствено в хипотеза на съсобственост, а не и за владение върху чужд имот при липса на претенции от трети лица. От друга страна ищецът е записан като собственик на дворното място в разписния лист към плана едва на 16.02.2021г., което е индиция, че ищецът не е осъществявал владение върху имота след придобиването му. Поради всичко изложено отправили искане обжалваното решение да се отмени и вместо него се постанови друго, с което предявените искове да се отхвърлят с извод за неоснователност.

В отговор на жалбата „Приморска Популярна Бизнес – Кооперативна организация“, представлявана от Председателя оспорва доводите в нея с други, обосноваващи правилност и законосъобразност на решението. Поддържа съображения, че след приключване на ПП през 1996г. кооперацията установила владение върху имота, продължила производствения процес на мелницата, ангажирала работници по трудови договори, като до 2003г. няма доказателства за упражнявано владение на ответниците. Владението от друга страна не може да се упражнява върху неопределен имот. Собственият на ищеца имот не е ограден, а прокараният електропастир за ограждане на общински земи за паша не може да обособи владението в рамките на цялото именно върху придобития от ищеца имот. Подадената

жалба за посегателство от И. Л. също не е индичия за владение, доколкото образуваната въз основа на нея преписка е прекратена поради липса на събрани данни за извършено престъпление от общ характер. От друга страна заплащането на данъци от 2001г. до 2006г. е извършено от ответниците въз основа на подадена декларация през 2006г. с цел изповядване на дарение на ½ ид.ч. от имота. Невписването на ищеца, респ. на праводателя му в разписния лист към плана на селото не е елемент от фактическия състав на придобиване на правото на основание възлагане, доколкото постановлението за възлагане е вписано в СВп. Отправя искане в тази връзка обжалваното решение да се потвърди.

Постъпила е и **частна жалба** от „Приморска Популярна Бизнес – Кооперативна организация, представлявана от Председателя срещу Определение № 457 от 08.06.2022г., с което **на основание чл. 248, ал. 1 от ГПК** е оставена без уважение молбата на ищеца за изменение на постановеното по делото решение относно разносните посредством присъждане в негова полза на адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв.

Жалбата е основана на оплаквания за незаконосъобразност и формалност на произнасянето. Искането за присъждане на разноски е направено своевременно, както и са представени доказателства за извършен банков превод на възнаграждението. Представеното с молбата за изменение извлечение е за да се увери съдът, че преводът е действително извършен. Отделно изпълнението по правоотношението между страната и адвоката е извън преценката на съда, при вече представено доказателство за превода. Отправя искане в тази връзка определението да се отмени, а адвокатското възнаграждение да се присъди в цялост.

В отговор на частната жалба, В. и И. Ж. Ж.ови оспорват доводите в нея. Поддържат, че извършването на разносните в производството следва да е доказано, за да се присъдят. До приключване на устните състезания по делото не е представено доказателство за плащане на уговореното адвокатско възнаграждение по банков път, а такива са представени едва с молбата по чл. 248, ал. 1 от ГПК. В този смисъл обжалваното определение е правилно и следва да се потвърди.

В хода на проведеното по делото съдебно заседание, страните поддържат изразената позиция по спора, като претендират присъждане на разноски за въззивното производство.

При проверка валидността и допустимостта на обжалваното решение, съобразно нормата на чл. 269, пр. I от ГПК, съдът не открива пороци, водещи до неговата нищожност или недопустимост. По останалите въпроси, за да се произнесе съдът съобрази следното:

Производството пред ВРС е образувано по повод предявени от „Приморска Популярна Бизнес – Кооперативна организация“, представлявана от Председателя срещу И. Л. Л. и В. Л. Л. – П. отрицателни установителни иски с **правно основание чл. 124, ал. 1 от ГПК** за приемане за установено в отношенията между страните, че ответниците не са собственици **на ½ ид.ч.** от недвижим имот, находящ се в с. Равна, община Провадия, област Варна, представляващо дворно място, включено в **парцел V-201 в кв. 26** по плана на селото, цялото с площ от 3700 кв.м. и при граници: от две страни улици и поземлени имоти

Фактическите твърдения, на които са били основани исковите са в следния смисъл: ищецът е собственик на целия описан имот – дворно място в с. Равна, ведно с изградената в имота Мелница с бетонови фундаменти, с обща площ 60 кв.м. и помощни помещения за складове и канцеларии от метални контейнери и входно антре със санитарен възел на основание Постановление за възлагане на недвижим имот № 190/1996г. от 03.12.1996г. на СИ при Районен съд – Провадия, вписано в СВп, гр. Провадия на 12.12.1996г. Възлагането в полза на ищеца е извършено след публична продажба на имота от бившите собственици Ж. Ж. В. Ж. Ж.ов и Ж. Ж. Л.. ППБ-КО е правопреемник на КО „ППБ“ по силата на вписана промяна в наименованието с Решение по ф.д. № 5618/1991г. на ВОС. От момента на придобиване на собствеността, кооперацията е упражнявала непрекъснато и необезпокоявано владение на имота, чрез действия на управление – организиране на производствения процес на мелницата /от 1996г. до 2003г./, извършване на поддържащи ремонти на мелницата и на обслужващите помещения, а след тяхното постепенно разпадане и самосрутване поради старост през 2010г. – почистване и поддръжка на празното място. През цялото време и до сега не са предявявани претенции пред кооперативната организация от трети лица, респ. от бивши собственици. През февруари 2021г. председателят на организацията узнал, че за ½ ид.ч. от имота са вписани ответниците на основание договор за дарение по НА № 111/2006г., с който Ж. Ж. Т. /идентична по ЕГН с бившия собственик Ж. Ж. Л./ дарила на ответниците ½ ид.ч. от имота. Това разпореждане е непротивопоставимо на ищеца, не е породило вещен ефект, тъй като към момента на дарението, дарителката не е била собственик на даряваните ид.ч. от имота. Ж. Т. е действала недобросъвестно. Така вписаната сделка обаче създава грешна и привидна представа спрямо третите лица, което накърнява самостоятелните абсолютни права и интереси на ищеца. Ето защо отправила искане за положително произнасяне по предявените икове.

В отговор на исковата молба, ответниците оспорили предявените икове по основание. Признали, че кооперативната организация ищец действително е придобила правото на собственост върху имота на основание постановление за възлагане, влязло в сила на 11.12.1996г. Оспорили обаче, че от момента на придобиване е упражнявала непрекъснато и необезпокоявано владение на имота. Навели възражения, че ищецът никога не е бил въвеждан във владение на имота и никога не е упражнявал владение върху него. Ж. Ж., Ж., В. и И. Ж. Ж.ови владели имота непрекъснато и необезпокоявано и владеят същия и понастоящем. Ж. Ж. Ж. Ж.ов починал на 28.07.2000г., като след това владението е упражнявано от майката и двете дъщери, а след 2006г. и към момента владението на имота се осъществява от сестрите В. и И. Ж. Ж.ови. От момента на влизане на постановлението за възлагане до сега ищецът е бездействал, не е полагал никакви грижи за имота, не е организирал и провеждал производствен процес в същия, не е извършвал поддържащи ремонти, нито е почиствал празното място. Също не е декларирал имота в сроковете по ЗМДТ, не е плащал данъци и такси за същия, нито е заявил своевременно отбелязване в разписния лист към плана на селото. В този смисъл заявили възражение за изтекла в тяхна

полза придобивна давност върху целия имот, начиная от 28.08.2006г. През м. ноември 2006г. дядо им Ж. Ж. и леля им Б. Н., на които ответниците предоставили за временно безвъзмездно ползване имота, ги уведомили, че човек от същото село е демонтирал останки от метална конструкция на сградите. Незабавно сигнализирали в РПУ – Провадия, като след извършена проверка, извършителят бил предупреден да не влиза в имота. Оттогава до сега никой не е предявявал претенции по отношение на имота. Целият имот бил ограден с електропастир, като са го предоставили за ползване на леля им за пасище за отглеждани животни от 2002г. От август 2006г. двете поравно са плащали дължимите за имота данъци. Отправили искане в тази връзка предявените искове да се отхвърлят с извод за неоснователност.

В становище преди първо съдебно заседание ищецът уточнил, че въвеждането във владение на вискателя по приключило изп.д. не е задължително действие, нито условие за установяване начало на владение, а е евентуално такова. Посочила, че от 1996г. до сега имотът не е бил ограден, тъй като не е било необходимо да бъде предпазван от нечии посегателства, нито са били манифестирани претенции пред кооперативната организация от трети лица. Въз основа на възлагане от ищеца на 03.12.2019г. е оформен протокол за извършено трасиране на процесния имот.

СЪДЪТ, след преценка на становищата на страните, събраните по делото доказателства, по вътрешно убеждение и въз основа на приложимия закон, приема за установено следното от фактическа страна:

Няма спор между страните, а и от Постановление за възлагане на недвижим имот от 02.12.1996г. по изп.д. № 190/1996г. на СИ при Районен съд – Провадия се установява, че процесният имот – дворно място от 3700 кв.м., включено в парцел V-201, кв. 26 по плана на с. Равна, с изградените в същия постройки, собственост на Ж. Ж. Ж. Ж.ов и Ж. Ж. Л. е възложен на КО „Приморска Популярна банка“ АД, гр. Варна.

От Удостоверение от 24.08.2021г. издадено от Община Провадия е видно, че ППБ – КО е записана в разписния лист към плана на с. Равна като собственик на дворно място от 3700 кв.м. – парцел V-201, кв. 26 на 16.02.2021г., когато председателят на организацията е поискал издаване на скица въз основа постановление за възлагане от 02.12.1996г. /л. 113/.

С Протокол от 03.12.2019г. по възлагане от Приморска Популярна Бизнес – КО е извършено трасиране на имота в с. Равна, с който е определено местоположението на токите, определящи границите на имота.

Ж. Ж. Ж. Ж.ов починал на 28.07.2000г., към който момент е бил разведен /л. 48/. Призовани да го наследят към момента на откриване на наследството му са били низходящите му – ответниците по делото, съгласно удостоверение за наследници на л. 57.

С договор за дарение от 28.08.2006г. оформен с НА № 111/2006г. Ж. Ж. Т. /преди Л./ дарила на дъщерите си И. и В. Ж. Ж.ови само собствената си ½ ид.ч. от същото дворно място, което надарените приели с благодарност.

Като доказателство по делото е прието Постановление за отказ да се образува

досъдебно производство от 12.01.2007г., видно от което преписката е образувана на 14.12.2006г. по жалба на И. Л. срещу Р. В. относно извършени самоуправни действия. Установено е в хода на проверката от прокурор при РП-Провадия, че с възлагателно писмо от 01.02.2005г. „Приморска Популярна Бизнес КО възложила на Р. В. почистването на процесния имот. Прието е, че с оглед установеното, действията на лицето не могат да се определят като самоуправни и с извод за липса на данни за извършено престъпление от общ характер е постановен отказ за образуване на ДП.

Съгласно писмо от Община Провадия от 23.08.2021г. ППБ – КО е подала за процесния имот в с. Равна за първи път Сметка обр. 5 за данък върху сградите на 27.03.1997г., като такива са подавани за 1998 и 1999г. От 1998г. до 2021г. вкл. задълженията по партидата са платени. В. Л. подала две декларации по чл. 14 от ЗМДТ за процесната земя на 17.08.2006г., като е вписана като съсобственик И. Л.. Задълженията начислени по партидата от 2001г. до 2021г. са платени.

По инициатива на всяка от страните, по делото са ангажирани и гласни доказателства посредством показанията на свидетелите Д. Г. – работил при ищеца от 2001-2003г. като механик, съответно мелничар и П. П. – работил в ППБКО от 1993г. до 03.11.2021г. като началник отдел „Кредитиране“ и директор на отдел „Собственост и стопанство“ и на ВСК /на ищеца/ и С. Г. /без родство със страните по делото/ и Б. Н. – леля на ответниците по майчина линия /на ответниците/.

В показанията си първата група свидетели установяват, че имотът в с. Равна е бил придобит от ищцовата организация през 1996г. В имота е имало заварена мелница, в която се е извършвала дейност по заявка и в която се е мелел грахам в периода 2001г.-2003г. Около сградата на мелницата имало поляна, която не се косяла, защото била камениста. Използвала се е като пасище за крави, овце. Целият имот – самото място не е било оградено с ограда. Като член на УС свидетелят П. е посещавал периодично, всяка година имота и след 2003-2004г. е взето принципно решение на УС за продажба на имота. Към 2019г. установили, че има съсед на имота, който строи къща. През 2020г. председателят разбрал от ответниците, претенциите им, че са придобили имота. Към настоящия момент мелницата не съществува, както не съществуват и склад за зърно, рампа и стая с телефон. Има поставен електропастир, който наред с други имоти обхваща и имота, в който се е намирала мелницата от източната и северната му страна.

Свидетелят Г., постоянно живее в селото и според него мелницата е работила около 1996-1998г. след този момент дядото на ответниците започнал да отглежда крави, а след него леля им Б.. Електропастира, ограждащ територията започва от селските гробища и обхваща доста голяма площ, в т.ч. обикаля и целия имот – оградени са стотици декари, ползвани за пасища. Самата мелница, която понастоящем не съществува не е била оградена.

Свидетелката Н. установява, че се е върнала да живее в селото със семейството си през 2001г., когато състоянието на мелницата в имота било порутено, а дейността ѝ преустановена. Имали животни и минавали през процесния имот, за да отидат на пасището и от 2003-2004г. започнали сами да отглеждат животните и да гледат мястото. Баща им

знаел, че машините и мелницата са ипотекирани и са взети от банката, а че мястото е на зет му и на дъщеря му. По-късно оградили мястото, заедно с общото пасище, което граничи с електропастир, поставен през 2015-2016г. През 2005-2006г. сестра ѝ си прехвърлила половината дял, дарила го на дъщерите си, а другият е бил техен след смъртта на баща им. И. и В. предоставили имота на свидетелката да го поддържа и да пасе крави. Идвали са в селото по един месец през лятото.

СЪДЪТ, въз основа на така установеното от фактическа страна, прави следните **правни изводи**:

Съгласно чл. 124, ал. 1 от ГПК всеки може да предяви иск, за да установи несъществуването на едно право, когато има интерес от това. С даденото в т. 1 от ТР № 8 от 27.11.2013г. по т.д. № 8/2012г. на ОСГТК на ВКС разрешение правен интерес от предявяване на отрицателен установителен иск за собственост и други вещни права е налице, когато ищецът притежава самостоятелно право, което се оспорва. Предмет на спора е отричаното от ищеца право.

Няма спор между страните, а и с писмени доказателства по делото е установено, че Приморска Популярна Бизнес – Кооперативна организация, като правопреемник на КО „Приморска Популярна банка“ е придобила правото на собственост върху процесния имот, представляващ парцел V-201 в кв. 26, цялото с площ от 3700 кв.м., находящ се в с. Равна, община Провадия, ведно с изградените в него сграда и други подобрения, собственост на длъжниците Ж. Ж. и Ж. Л., на основание възлагане в хипотеза на чл. 382, ал. 1 от ГПК /отм./ с постановление за възлагане на недвижим имот от 02.12.1996г. по изп.д. № 190/1996г. по описа на СИ при РС – Провадия. Неоснователни са поддържаните в жалбата доводи за неосъществен въвод във владение на ищеца в имота след възлагането му и за неосъществяване на правомощията на собственика да владее собствения си имот, доколкото правото на собственост върху имот от публична продажба се придобива от деня на влизане в сила на постановлението за възлагане съгласно чл. 496, ал. 2 от ГПК, без значение дали и кога ще се реализира въводът във владение, а веднъж придобито, правото на собственост не може да бъде изгубено от собственика поради неупражняване на включеното в съдържанието му правомощие – владение, но може да се изгуби поради придобиването му от друго лице по давност /чл. 99 от ЗС/.

Спорен в отношенията между страните е въпросът дали начиная от 2006г. до предявяване на исковата молба в съда, ответниците са придобили правото на собственост върху същия имот при упражняване на владение, годно да породя ефекта на придобивната давност, което право да е противопоставимо на действителния собственик на имота.

Договорът за дарение от 28.08.2006г. по НА № 111/2006г., с който Ж. Ж. Т. /преди Л./ дарила на дъщерите си - ответниците И. и В. Ж. Ж.ови собствената си ½ ид.ч. от процесното дворно място, не е произвел вещен ефект, доколкото към момента на дарственото разпореждане дарителят не е бил собственик на дарения имот. Установено е от доказателствата по делото и няма спор между страните, че Ж. Ж. Л. /Т./ е била длъжник по изп.д. № 190/1996г. на СИ при Районен съд – Провадия, по което с постановление на СИ от

02.12.1996г. имота е възложен на Кооперативната организация – ищец, като по делото не са събрани доказателства от 1996г. до 2006г. дарителката да е придобила правото на собственост по отношение на имота на друго придобивно основание.

Съгласно чл. 79, ал. 1 от ЗС от друга страна, правото на собственост върху недвижим имот се придобива с непрекъснато владение в продължение на десет години. Придобивната давност е способ за придобиване на право на собственост върху чужда вещ чрез фактическото упражняване на тези права в продължение на определен от закона срок. За да се признае на едно физическо лице правото на изключителна собственост по отношение на един чужд недвижим имот, разпоредбата на закона установява, че претендиращият неособственик следва да е упражнявал в период по-дълъг от 10 години фактическата власт по отношение на същия, без противопоставяне от страна на титуляра на правото на собственост, както и да е демонстрирал по отношение невладеещия собственик на вещта поведение на пълноправен собственик, т.е. поведение, което безсъмнено сочи, че упражнява собственическите правомощия в пълен обем единствено за себе си. За установяване на възражението за придобиване на имота на оригинално основание при владение от 2006г., ответниците са ангажирани гласни доказателства посредством показанията на свидетелите Г. и Н.. От показанията на тези свидетели, които съдът кредитира като обективни, преценявайки същите като непосредствени, последователни и добросъвестно поднесени пред съда, а преценката на показанията на свидетелката Б. Н. – с оглед на всички други данни по делото, като има предвид възможната им заинтересованост съгласно чл. 172 от ГПК, не се установяват по категоричен и безпротиворечив начин съществените признаци на владението: обективен – упражняване на фактическа власт и субективен – намерение да се владее за себе, нито другите признаци на владението – да е постоянно, непрекъснато, несъмнено, спокойно и явно. Обратно, въз основа на тези гласни доказателства и признанието във въззивната жалба, съдът формира извод, че към 28.08.2006г., нито към настоящия момент, процесният имот не е бил ограден като самостоятелен имот в границите му, а наред със съседни имоти „стотици декари, ползвани за пасища“, били оградени с електропастир към 2015-2016г. според показанията на свидетелката Н.. Последната минавала през имота и го гледала, а ответниците идвали в селото по един месец през летата. Нито един от свидетелите не установява, че в периода 2006г. до 2016г. от страна на ответниците е била упражнявана фактическа власт върху имота, изразяваща се в периодични посещения и действия спрямо него, които да сочат на намерение за своене на същия. Приетата декларация по чл. 14 от ЗМДТ, от която е видно, че процесният имот е деклариран на 17.08.2006г. от И. Л. и са плащани данъци, сами по себе си също не установяват, че фактическата власт е установена към определен начален момент, съответно наличието на обективния признак на владението. А преценката дали е осъществен обективния елемент на владението се извършва конкретно при отчитане установен начален момент на фактическата власт, предприети спрямо имота действия на владелеца, дори и през значителен интервал от време, липсата на фактически действия от трети лица и при приложение на презумпцията на чл. 83 от ЗС. Установено е от писмените доказателства, както и от показанията на свидетелите, ангажирани от ищеца, че с

възлагателно писмо от 01.02.2005г. „Приморска Популярна Бизнес КО“ възложила на лицето Р. В. почистването на процесния имот, поради което по жалба на И. Л., с постановление от 12.01.2007г. прокурор при РП – гр. Провадия постановил отказ да се образува ДП срещу това лице. Съобразно показанията на свидетеля П., работил в ППБКО от 1993г. до 03.11.2021г., включително и като директор на отдел „Собственост и стопанство“, същият е посещавал периодично, всяка година имота, за който било взето принципно решение на УС на организацията за продажба, като за претенциите на ответниците узнали едва през 2020г. Следователно, в разглеждания период по отношение на имота фактически действия е упражнявал и действителния собственик.

От друга страна, за субективния елемент на владението на ответниците по делото липсват последователни доказателства, а той предполага и довеждане до знанието на действителния собственик, че вещта се владее като своя. В тази връзка не е достатъчно само манифестирането на собственическо отношение към имота пред трети лица, а е необходимо владелецът да си служи с недвижимия имот по предназначението му, да го посещава и да извършва действия по стопанисването му. Тези действия трябва да бъдат такива, че да дават възможност на собственика да узнае, че трето лице владее имота му и да предприеме действия по защита на правото си на собственост. Всички действия на владелеца трябва ясно, явно и несъмнено да сочат на това, че той счита имота за свой, а не за собственост на трето лице. Показанията на свидетеля Г. в тази насока не съдържат в достатъчна степен конкретика, категоричност и убедителност, а показанията на свидетелката Н. в частта им, сочеща предоставяне на имота на свидетелката от ответниците да го поддържа и да пасе крави, кредитирани при условията на чл. 172 от ГПК остават изолирани и не са достатъчни да обосноват категорични правни изводи по спорния въпрос. По делото не е установено следователно конкретните и концентрирани върху спорния имот обективни проявления на субективното отношение на ответниците – владелци ясно, явно и несъмнено да сочат на това, че те считат имота за свой, а не за собственост на трето лице. А съгласно даденото в ТР № 4 от 17.12.2012г. на ОСГК на ВКС тълкуване, позоваването на придобивна давност има за последица придобиване на правото на собственост само при осъществен фактически състав по чл. 79 от ЗС.

Следователно, в случая по делото не са установени елементите от фактическия състав на придобивната давност, като първичен способ за придобиване право на собственост в полза на ответниците. Налага се извод, че същите не са станали собственици на процесния имот на твърдяното основание, поради което предявените отрицателни установителни иски са основателни и следва да се уважат. В обжалваното решение ПРС е постановил идентичен правен резултат, който като правилен и законосъобразен следва да се потвърди.

По частната жалба: безспорно на присъждане в исковото производство подлежат доказаните в процеса действително реализирани от страните съдебни разноски. По делото е приет договор за правна защита и съдействие от 16.03.2021г., видно от съдържанието на който договореното възнаграждение в размер на 500 лв. е платено по сметка, а с молба по реда на чл. 248, ал. 1 от ГПК ищецът представил платежно нареждане от същата дата и

извлечение от банковата сметка на адв. Х. за постъпилата на следващия ден сума.

Съгласно т. 1 от ТР № 6/06.11.2013г. на ОСГТК на ВКС разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила същото – ако в договора е записан начин на плащане по банков път, представят се доказателства за това, а ако е в брой – достатъчно е вписване в договора за направеното плащане, което има характер на разписка. До приключване на устните състезания по делото ищецът не е представил банкови документи доказващи плащането, а представените такива след приключване на устните състезания, извън гражданския процес, са процесуално недопустими и не могат да се ценят. Ето защо правилна е преценката на ПРС, че при липса на представени доказателства в процеса за реално плащане на възнаграждението няма законово основание то да бъде присъдено на страната като разноски по делото, включително по реда на чл. 248 от ГПК. Доводите на частния жалбоподател, че изпълнението по правоотношението между страната и адвоката е извън преценката на съда, е неоснователен, тъй като не намира опора в закона и противоречи на задължителната практика в цитираното ТР. Частната жалба като неоснователна следва да се остави без уважение.

На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК въззиваемите имат право на разноски. Претендираните разноски са под формата на платено възнаграждение на адвокат в размер на 500 лв. В този размер разноските следва да се възложат в тежест на въззивниците.

Мотивиран от така изложените съображения и на основание чл. 270, ал. 3 и чл. 271, ал. 1 от ГПК, Варненски окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 64 от 13.04.2022г. по гр.д. № 302/2021г. по описа на ПРС, III-ти състав, с което **на основание чл. 124, ал. 1 от ГПК** по предявения от Приморска Популярна Бизнес – Кооперативна Организация, ЕИК 000093271, представлявана от Е. Д. отрицателен установителен иск, е прието за установено в отношенията между страните, че В. Л. Л. – П. с ЕГН ***** и И. Л. Л. с ЕГН ***** **не са собственици на ½ ид.ч.** от недвижим имот, находящ се в с. Равна, община Провадия, област Варна, представляващо дворно място, включено **в парцел V-201 в кв. 26** по плана на селото, цялото с площ от 3700 кв.м. и при граници: от две страни улици и поземлени имоти VI-202 и IV-200.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ частна жалба на „Приморска Популярна Бизнес – Кооперативна организация, представлявана от Председателя срещу Определение № 457 от 08.06.2022г., с което **на основание чл. 248, ал. 1 от ГПК** е оставена без уважение молбата на ищеца за изменение на постановеното по делото решение относно разноските посредством присъждане в негова полза на адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК В. Л. Л. – П. с ЕГН *** и И. Л. Л. с ЕГН ***** ДА ЗАПЛАТЯТ** на Приморска Популярна Бизнес – Кооперативна

Организация, ЕИК 000093271, представлявана от Е. Д. сумата от **500 лева**, представляваща разноси пред настоящата инстанция.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок, който за страните започва да тече от получаване на съобщението за постановяването му по аргумент от чл. 280, ал. 3, т. 1 от ГПК.

Препис от настоящето решение да се връчи на страните по делото, заедно със съобщението за постановяването му на основание чл. 7, ал. 2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____